

////////////////////

erinran

1. det enda jag kan förminna är hur morgondagg enträget trängde ut ur klöverblad, ut ur stjälkar - hur gryningsbeslötet penetrerar jordeliv det enda jag kan förnimma är ett allra första skapande som vore just detta det enda rätta vore världens väldighet så väldigt omvälvande. som vore mina lemmar för alltid domnade nu som vore jag innesluten i ett ingenting där någonting kanske fanns men som ju redan förmultnat och glömts bort.

2. och hur många väggar jag än andas in och ut ur. hur många. och hur ordens fåfänglighet hur oavhängig dina allsmäktigheter för mina orenheter och hur många. hur många egentligen älskanden vi lagt åt sidan för andra hur somrars sinnliga självutlämnanden alltid stått ivägen för nätter i onykterheter ovissheter omslutande granarnas väldigheter våra förminskanden - om hundra år när både du och jag är döda.

3. för ingen ska minnas erinran. ingen ska minnas erinran av lummig park eller måsars sätt att skria in den världens enda stund. då hav ligger stilla runt sina anklar, då vass svajar lagomt då vi inte ens ska minnas den tillstymmelse av omvälvelse - fjunlikt dunbart iklädande du mina förklädnader, men ingen ska minnas det. det ska ingen minnas och ingen ska minnas det erinran.

4. kanske slutligen det enda som kvarstår det trängda uttöjda stickande, ut ur kosmos och in i en värld. kanske är härom världen nu stilleben, är emellertid det förhärligade förälskande förtärande du:et det enda jag kunde. som bestod kvinnan av intet mer än ett hjärta ivrigt bultande oåterkalleligt kuvat precis så som någon aldrig ska minnas -

hur vi en gång vandrat och aldrig mer ska vandra.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren konstverk med Poeter.se id #8525 innehar upphovsrätten